

PROGLAS
BISKUPA VALTERA ŽUPANA
 prigodom hodočašća Krčke biskupije u Svetu zemlju

Dragi vjernici krčke biskupije!

U tjednu koji je pred nama, točnije u subotu 13. ožujka, naša će biskupija započeti svoje biskupijsko hodočašće u Svetu zemlju, koje će trajati do 20. ožujka. Koliko znamo, ovo je prvo takvo organizirano hodočašće vjernika iz naše biskupije u Svetu zemlju te sam radostan što je do njega došlo i što ću uz pomoć naših svećenika, biti duhovni voditelj za 450 hodočasnika koliko ih se za odlazak u Isusovu domovinu prijavilo.

Ulica Križnog puta u Jeruzalemu

Cilj je ovog hodočašća da posjetimo i budemo na mjestima kamo je Isus – Bog došao, živio, umro i uskrsnuo zato da nas pozove da budemo sretni i dođemo k Bogu. Na tim mjestima želimo obnoviti i ojačati svoju vjeru u Njega koji nas ljubi i koji jedini može čovjeka spasiti. U Svetoj ćemo zemlji moliti za čitavu našu biskupiju.

Želja nam je da se u ove svete korizmene dane i mi u zajedništvu s njime izručimo Ocu klanjajući mu se u duhu i istini. Stoga ćemo prigodom posjeta Nazaretu, Betlehemu, Jordanu, Galilejskom jezeru, Kafarnaumu, Betaniji, Kani Galilejskoj i drugim mjestima, te napose Jeruzalemu, gdje je Isus za nas umro i uskrsnuo, u našim molitvama imati i sve vas koji ne odlazite u Svetu zemlju, moleći da sva naša životna hodočašća, svi križevi koje nosimo, sve radosti i žalosti koje nas zaokupljaju i svi naši životi, budu usmjereni Onome koji nas ljubi i koji nas je svojim križem otkupio. Stoga neka se tih svetih dana našega boravka u Svetoj zemlji, i po našim župama uzdižu molitve Ocu, onako kako ćemo to i mi činiti u Isusovoj domovini. S tim u vezi neka i kao vanjski znak našeg molitvenog i duhovnog zajedništva, iako u nekim župama ta praksa već postoji, u petak 19. ožujka u 15. sati na spomen Isusove muke po svim našim mjestima zvoni jedno zvono te neka i nakon ovog hodočašća ta praksa kroz čitavu godinu ostane.

Mnogi su, vrativši se iz Svete zemlje, znali govoriti kako se tamo za njih rodilo jedno novo iskustvo vjere, bliže i opipljivije u smislu stvarnosti Isusova života, kako im Božja Riječ postaje jasnija i izazovnija te kako sada konkretnost njihova života postaje više Božja. Daj Bože da takve duhovne plodove poluči i ovo naše hodočašće.

Sve vas svećenike, redovnike i redovnice, bogoslove i sjemeništare i drage vjernike laike Krčke biskupije, posebno one među vama koji ste pritisnuti raznim mukama ili bolešću, nosim na ovo naše povijesno hodočašće, te zazivam blagoslov Trojedinoga Boga u čiju se dobrotu i vodstvo utječemo prigodom ovog našeg puta u Svetu zemlju – Isusovu domovinu i zagovor Marije koja je pod svojim srcem postala prvi zemaljski dom našega Spasitelja.

Biskup:
 + Valter, v. r.

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

V. NEDJ. KORIZME, 21.III.2010.

Broj: 6(150)

**U Isusu
ima nade
za svakoga.**

**Ni ja te ne osuđujem.
Idi,
i odsada nemoj više
griješiti.**

Iz današnjeg evanđelja:

POSTAVLJENA U SREDINU

(Iv 8, 1-11)

Možemo li pogledati u ovaj događaj kroz zaplašene oči žene, koju, vjerojatno uz pogrde i cerenje, guraju ili vuku kroz hram prema hrpi ljudi okupljenih oko Isusa?

“Zatečena u samom preljubu”. Baš nikakve šanse nema da se izvuče. Svijesna svoga položaja koji je određen dvjema koordinatama, koliko jasnim, toliko nesavjetljivim: Činjenicom preljuba i Mojsijevom naredbom. Ni protiv jednoga ni protiv drugoga ona ne može savršeno ništa. Postoje sigurno i neke druge, nama nepoznate, koordinate koje itekako određuju njezin položaj, ali one nikoga ne zanimaju.

Kako je do toga došlo da se ona našla u tom prekršaju? Što je tome prethodilo? Možda ju je muž zlostavljao - tko zna kako dugo? Možda je godinama tražila razumijevanje ili nježnost gdje ju je imala pravo naći, ali se to nije dogodilo? Možda je na trenutak pomislila da je netko konačno prihvaća i razumije?... Možda se i prodala zbog materijalne bijede?... Tisuću “možda” su mogući. Ali njoj ni jedan ništa ne pomaže, kao što ni onima koji su je doveli nijedan ništa ne znači.

Postavljena “u sredinu”, dakle okružena sa svih strana, u stupici, nek se i po tome vidi da nema kud. Odstupnice nema, ni boriti se nema čime. Jer, čak iako sebe možda može razumjeti, opravdati se ne može.

No ovdje se događa nešto, što je možda još gore od navedenoga. Ona uopće nije važna. Ona kao takva ne znači ništa. Običan je instrument u rukama onih koji su je doveli. Ona, “bezizgledna” kakva jest, koristi se (u doslovnom smislu) da u bezizglednu situaciju dovede nekoga s kim nema nikakve veze. Kakva god da jest, zašto bi morala još poslužiti da se u neugodnu, što više vrlo opasnu situaciju, dovodi netko treći? Zašto bi njezina bijeda trebala biti iskorištena za nečije prljave ciljeve?

A taj (vjerojatno ili uglavnom) neznanac, zar će se zbog nje, da njoj pomogne, izvrgnuti bilo kakvom opasnom riziku? Može li ona kod njega imati neke šanse?

Teško da se tako nečemu može ponadati.

Ipak, jedno vjerojatno osjeća: da u obruču koji se tako nemilosrdno oko nje steže, nije sama. Isti se obruč steže i oko njega. U obruču su dvoje. Sluti ona, ili možda čak jasno zna: štogod on rekao, njoj neće pomoći, jer su oni i previše “pravedni” da bi zaobišli Mojsijev zakon, čak kad bi ovaj učitelj i dao kakvu naznaku u tom pravcu.

Oni su tako sigurni, tako prokleta sigurni. “Navaljuju”.

Opasnost u načelu zbližava ljude. Bi li bilo čudno da se iz te drhtave bijede “u sredini” izvije elementarni krik čovječnosti: Kad već mene imate da zadovoljite svoju pravdu, zašto hoćete uništiti njega? Ne zbog neke posebne plemenitosti, nego da dokaže da, kakva god bila, nije prestala biti čovjek.

Ili njihovo “navaljivanje” možda znači upravo obratno: da su sve manje sigurni?

Kako god bilo, Isus testira njihovu sigurnost. Ne odgovara. Šuti.

A onda ih sve jednom jedinom rečenicom stavlja “u sredinu” okružene vlastitim grijesima koji ih optužuju.

“Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen.”

Nisu imali snage izdržati u tom “okruženju”. Otišli su; no i njihovi “tužitelji” (grijesi) otišli su s njima. Do kraja “u sredini” ostaje jedino ona, malo ranije na silu tamo dovedena - i on: “Isus sam - i žena”. Nema više obruča oko njih.

“Gdje su?”

Pitanje ostaje bez odgovora.

“Zar te nitko ne osudi?”

“Nitko...”

“Ni ja te ne osuđujem.”

Ima nešto čudno u ovom postupku, u ovom slijedu: “Zar nitko...”, “Nitko,...”, “Ni ja...”. Zar joj svoj stav prema njoj, svoje “ne-osuđivanje”, nije mogao izraziti nekako drukčije? Ovako, kao da se stavio u isti rang (red) s njima....

“Pusti sada! Ta dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost!” - odgovorio je Ivanu dok je negdje kraj Jordana stajao u redu s ovakvima tražeći krštenje. Nije mu doista nikada bilo teško stajati u redu s grešnicima. Ni njih, koji su ovdje osuđivali nju i njega, nije osudio. Prati ih i čeka negdje drugdje, gdje će im to moći reći. Ako ne ranije, onda s križa...

.....

A ona je otišla onda kad joj je On rekao: “Idi...!” Slobodna od tužitelja izvana i iznutra, s mišlju na Njega koji ukida sve obruče, ali koji joj i jasno pokazuje put.

U ovom nam je odlomku jedan detalj ostao nerazjašnjen. Dok su farizeji navaljivali optužujući ženu, Isus se sagnuo i nešto prstom pisao po tlu. Što li je pisao? - pitali su se i pitaju se mnogi. Tražeći u sebi odgovor neki su u starini bili mišljenja da je Isus tada u pijesku pisao njihove grijehove...

Možda Isus tako piše i moje grijehove dok optužujem druge...